

Arrest

nr. 240 476 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 december 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 11 januari 2019 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 5 juni 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Aangezien de termijn voor overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat verstreken was, werd het dossier op 2 september 2019 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 22 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U bent geboren op 8 september 1989 in de Iraakse stad Duhok in de Koerdische Autonome Regio (KAR). Van geboorte bent u een soennitisch moslim. U hebt een hogeschool-opleiding gevolgd in toerisme. Van 2010 tot 2013 werkte u in een hotel te Duhok. Daarna werkte u als chauffeur voor uw oom. U hebt altijd bij uw familie in Duhok gewoond.

In mei 2014 werd uw oom gedood door mannen die u omschrijft als moslims. Omdat u hiervan danig ontsteld was, hebt u vervolgens beslist om u te bekeren tot het christendom. U vertelde dit aan uw moeder, die hiervan schrok en u waarschuwde voor uw vader. Hij zou u kwaad willen doen als hij dit te weten kwam. U bent daarom vertrokken naar uw tante in Tell Kaif, maar kon hier niet blijven. Dit omwille van uw bekering. U bent direct verder gevlucht naar Domiz en bent hier nog vier maanden gebleven. Vervolgens bent u op 2 september 2014 Irak ontvlucht en naar Turkije gegaan om verder naar Duitsland te vluchten. U hebt hier een verzoek om internationale bescherming ingediend, maar dit werd afgewezen. Op 18 juni 2017 hebt u zich laten dopen. Na drie jaar in Duitsland te hebben verbleven, bent u verder gereisd naar België. U kwam aan op 20 december 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 januari 2019.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een doopattest voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. En dit omwille van onderstaande redenen.

U geeft aan gevlucht te zijn omwille van het feit dat u zich wou bekeren tot het christendom (CGVS, p. 23). U heeft zich uiteindelijk laten dopen in Duitsland. Hoewel uw doopsel an sich niet betwist wordt, kan de oprechtheid van uw beslissing hiertoe ten zeerste worden betwist. Zo kunnen uw verklaringen met betrekking tot het christendom allerminst overtuigen. Aan uw bekering wordt dan ook geen enkel geloof gehecht.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat u amper enige kennis heeft over het christendom, noch het evangelisme, waartoe u zich zou bekeerd hebben. Zo kan u de verschillende stromingen binnen het christendom niet opnoemen (CGVS, p. 18). U vervolgens gevraagd of u zich geïnformeerd heeft voor uw bekering, antwoordt u volmondig 'nee' (CGVS, p. 18). Van een bekeerling mag het nochtans verwacht worden dat hij zich informeert omtrent de godsdienst waartoe hij zich bekeert. U geeft echter aan geen bijbel te hebben en nooit de bijbel te hebben gelezen (CGVS, p. 19). U geeft hierbij aan dat er geen vertaling bestaat in het Koerdisch. Een snelle opzoeking op het internet bewijst echter het tegendeel (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u geen enkele poging gedaan heeft om u te verdiepen in de godsdienst die uw leven zou veranderd hebben, mag op zijn minst bevreemdend genoemd worden.

Uw quasi onbestaande kennis omtrent het geloof waartoe u zich zou bekeerd hebben, het christendom, blijkt verder uit volgende vaststellingen. Zo kan u geen kruisteken maken (CGVS, p. 21), kan u het ontstaan van de wereld volgens het christendom niet uitleggen (CGVS, p. 21), kent u betekenis van de belangrijke feesten binnen het christendom niet (CGVS, p. 22) en kan u de verschillende sacramenten niet opnoemen (CGVS, p. 21). U gevraagd naar de hoofdregels van het evangelisme, de strekking waartoe u zich bekeerd zou hebben, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 21). Tot slot geeft u ook aan de kerk niet te bezoeken in België (CGVS, p. 20). Bovenstaande elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bekering compleet.

Daarnaast komt u ook weinig overtuigend uit de hoek als het uw geloof 'an sich' en uw bekeringsmotieven betreft. Zo komt u niet verder dan te verklaren dat u de islam de rug hebt toegekeerd omdat het christendom gerechtigheid biedt (CGVS, p. 15). U ermee geconfronteerd dat dit ook een van de uitgangspunten van de islam is, kan u hierop geen bevredigend antwoord bieden (CGVS, p. 16). Wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt naar het waarom van uw bekering, komt u niet verder dan dat "moslims mensen doden" (CGVS, p. 16). Dat er ook onder christenen mensen vermoord worden, was u schijnbaar ontgaan. U hierop doorgevraagd, geeft u aan het vooral moeilijk te hebben met de politiek die gevoerd wordt in islamitische landen, niet zozeer met de islam (CGVS, p. 17). Tevens kan u geen details geven betreffende uw bekering en hoe u zich hierbij voelde (CGVS, p. 20).

De vaststelling dat u voorts ook pas 5 maanden nadat u door uw moeder en tante werd gewezen op het feit dat u problemen zou kennen omwille van uw bekering besloot Irak te verlaten, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. U beslissing bovendien om u, na uw vertrek uit uw ouderlijke woning, gedurende vier maanden te vestigen in Domiz, een stad op zo'n twintig minuten rijden van Duhok (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), waar uw familie woont, kan helemaal niet worden begrepen ingeval van een waarachtig relaas.

Blijkt voorts ook dat u twee jaar gewacht heeft om u te bekeren na uw aankomst in Duitsland (CGVS, p. 4). Nochtans zou uw bekering het doel van uw vlucht geweest zijn. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bijkomend moet eveneens worden opgemerkt dat u pas in november 2015, een tiental maanden na uw aankomst in Duitsland, om internationale bescherming heeft verzocht. U gevraagd waarom u zolang gewacht heeft, geeft u aan dat u gewacht hebt omdat het te druk was gezien er veel Syriërs in Duitsland waren. Van iemand die, zoals u beweert, zijn land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan nochtans verwacht worden dat hij vanaf zijn aankomst in een veilig land, de vraag stelt naar internationale bescherming. Dat u hier zolang mee gewacht heeft, zet voor een zoveelste keer uw geloofwaardigheid op de helling.

Tot slot is het geenszins aannemelijk dat u ook geen enkele poging heeft ondernomen u nog omtrent uw huidige situatie en de eventuele evolutie van uw beweerde problemen te informeren. Uw onwetendheid en gebrek aan initiatief u terdege te informeren aangaande de actuele situatie en eventuele evolutie van uw (beweerde) problemen, wijst op een gebrek aan interesse van uw kant én relativeert eens te meer in ernstige mate de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Uw onwetendheid en klaarblijkelijke desinteresse om meer te weten te komen omtrent uw actuele situatie, raakt aan de kern van uw relaas en wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

U legde daarenboven ook geen overtuigende bewijsstukken neer ter staving van de door u aangehaalde feiten nog uw beweerde vrees. U legde een doopsattest voor, hetwelk enkel uw doopsel bevestigt, doch dit wordt in casu niet betwist. Dit stuk kan echter geenszins aantonen dat u ook effectief bekeerd bent tot het christendom en dit vanuit een oprechte keuze en overtuiging.

Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen, moet worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw bekering. Dat u bijgevolg thans risico loopt op vervolging door uw familie in geval van een terugkeer, kan daarom evenmin worden weerhouden.

U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van oorsprong hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel er omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet actueel niet zou kunnen terugkeren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulaymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional

Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg

van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Dohuk en hierbij verwijst naar uw bekering tot het christendom, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u bekeert bent tot het christendom maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stipt aan dat het niet aannemelijk wordt geacht dat hij effectief bekeerd is tot het christendom, hoewel niet wordt betwist dat hij zich in Duitsland heeft laten dopen. Zijn oom werd gedood door moslims, zo vervolgt verzoeker, waarbij hij benadrukt dat de wil tot bekering een persoonlijke keuze is en dat het gegeven dat hij de bijbel niet leest of niet naar de kerk gaat niet betekent dat hij een slechte christen zou zijn.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) beweert verzoeker dat het rapport van 5 februari 2019, waarnaar de verwerende partij verwijst, niet meer klopt omwille van de snel wijzigende toestand. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van zijn relaas. Daarnaast houdt verzoeker voor dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat de Iraakse bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.

Verzoeker brengt de elementen van de vluchtelingendefinitie en van de definitie van de subsidiaire bescherming in herinnering en poneert dat hij niet kan terugkeren.

2.2. Nieuwe gegevens

Middels een aanvullende nota van 31 juli 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019, naar de "EASO Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, naar het "EASO COI Report Iraq - Security situation" van maart 2019, naar het "EASO COI Report Iraq – Internal mobility" van 5 februari 2019, naar de "COI Focus Irak – De veiligheidssituatie van de Koerdische Autonome Regio" van 20 november 2019 en naar de "COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig" van 19 september 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat de oprechtheid van verzoekers beslissing om zich te bekeren tot het christendom en zich te laten dopen niet kan overtuigen, zodat deze bekering ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal stelde immers vast dat verzoeker amper enige kennis heeft van het christendom en van het evangelisme, dat hij onwetend is over de stromingen binnen het christendom, dat hij zich niet geïnformeerd heeft voorafgaand aan zijn bekering en dat hij de bijbel nooit heeft gelezen, hoewel er vertalingen in het Koerdisch bestaan. Voorts merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen kruisteken kan maken, de betekenis van de feesten niet kent, net zo min als de sacramenten en dat hij niet praktiseert.

Ook met betrekking tot zijn bekeringsmotieven kan verzoeker geen duidelijkheid bieden, zo wordt in de bestreden beslissing opgemerkt, en lijkt hij het vooral moeilijk te hebben met de politiek in islamitische landen.

Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat het gegeven dat verzoeker slechts 5 maanden nadat hem gewezen werd op het gevaar van zijn bekering besloot het land te verlaten en dat hij zich aanvankelijk in Domiz vestigde, twijfels doen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas. Voorts blijkt dat verzoeker twee jaar heeft gewacht na zijn aankomst in Duitsland om zich te bekeren terwijl hij verklaarde dat zijn bekering het doel van zijn vertrek was, en slechts 10 maanden na zijn aankomst in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Naar het oordeel van de commissaris-generaal ondergraven deze vaststellingen eveneens de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal stelt bij verzoeker tenslotte een desinteresse vast om zich verder over de actuele evolutie van zijn problemen te informeren. Betreffende de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat het doopattest niet aantoonde dat hij vanuit een oprechte overtuiging tot het christendom zou zijn bekeerd.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er in de KAR geen reëel risico bestaat voor een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoekers bekering niet als een 'persoonlijke omstandigheid' kan worden aanzien die een verhoogd risico op slachtofferschap van het aanwezige willekeurige geweld teweeg brengt.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1

*De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.
(...)"*

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.5. Wat het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM betreft, dient vooreerst in herinnering te worden gebracht dat de Raad in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1, van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). De bestreden beslissing houdt een weigering in van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en omvat geen verwijderingsmaatregel. Indien effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan verzoeker die maatregel alsnog aanvechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Verder is artikel 3 van het EVRM inhoudelijk nagenoeg identiek aan artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde te vrezen vermoord te worden door zijn familie en de overheid omdat hij bekeerd was tot het christendom en in Duitsland gedoopt werd (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 2 september 2019, vraag 5). Ter adstructie legde verzoeker zijn doopattest neer uit Duitsland van 18 juni 2017 (AD, Documenten, Doopattesten). Verzoeker verklaarde initieel dat hij een soennitisch moslim was en dat hij in Duitsland in 2017 zijn geloof heeft veranderd (AD, stuk 11, Verklaring DVZ, 7 februari 2019, persoonsgegevens). Later verklaarde verzoeker evenwel dat hij reeds sedert 2 mei 2014 christen is (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2019, p. 4) en zich slechts na het afwijzen van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland wegens gebrek aan bewijs (*Ibid.*, p. 15) zou hebben laten dopen (AD, stuk 16, Documenten, Doopselattest). Verzoeker gaf zelf toe

het christendom niet bestudeerd te hebben vóór hij zich bekeerde (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2019, p. 18). Vóór zijn bekering omschreef verzoeker zichzelf trouwens als een niet-praktiserend moslim (*Ibid.*), die eigenlijk helemaal niet geïnteresseerd was in religie. Verzoeker verklaarde: *“Op een gegeven moment heb ik Irak verlaten om echt christen te worden en mijn kennis te verdiepen”* (*Ibid.*, p. 19).

2.5.7. Indien verzoeker werkelijk, door toedoen van de moord op zijn oom, plots een sterke religieuze interesse zou hebben ontwikkeld, die hem er zelfs toe zou hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten met het oog op het bestuderen van de christelijke godsdienst, mag van hem stellig een gedegen kennis worden verwacht van deze godsdienst. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat hij geen idee heeft van de verschillende stromingen binnen het christendom (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 28 oktober 2019, p. 18), dat hij niet over een bijbel beschikt (*Ibid.*, p. 19), dat hij in België nog nooit een kerk heeft bezocht (*Ibid.*, p. 20), dat hij geen enkele duiding kan geven bij de Luthers-Evangelische Kerk waartoe hij blijkbaar bekeerd is (*Ibid.*, p. 21), dat hij de sacramenten, noch de apostelen kent, dat hij geen kruisteken kan maken (*Ibid.*) en dat hij geen enkele zinnige uitleg kan verstrekken bij de christelijk-religieuze feesten (*Ibid.*, p. 22).

2.5.8. In zijn middel herhaalt verzoeker zijn asielmotieven en benadrukt hij dat zijn bekering een persoonlijke keuze is omdat zijn oom door moslims werd vermoord, maar hij weerlegt nergens dat zijn kennis over het christendom dermate beperkt is dat het geloofwaardig karakter van zijn bekering volledig wordt ondermijnd. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal nergens beweert dat verzoeker een slechte christen zou zijn. In de beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoekers bekering niet gepaard lijkt te gaan met een diepe innerlijke overtuiging. Bovendien blijkt verzoeker de christelijke leer, in weerwil van zijn beweringen, geenszins te hebben bestudeerd, waardoor zijn bekering geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De commissaris-generaal merkt op dat het doopattest niet aantoonst dat verzoeker *“effectief bekeerd (is) tot het christendom en dit vanuit een oprechte keuze en overtuiging”*. Daarnaast wordt in de beslissing op goede gronden geconcludeerd dat *“geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw bekering. Dat u bijgevolg thans risico loopt op vervolging door uw familie in geval van een terugkeer, kan daarom evenmin worden weerhouden.”* Aangezien de bevindingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, werd bij de beoordeling wel degelijk rekening gehouden met de feitelijke aspecten van het relaas. Op basis van zijn voorgehouden bekering tot het christendom komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b), van de vreemdelingenwet.

2.5.9. Specifiek met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming in het licht van de veiligheidssituatie in de KAR beweert verzoeker dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer actueel zou zijn. Verzoeker verzuimt echter om meer actuele landeninformatie aan te leveren die een ander licht werpen op deze veiligheidssituatie. De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing op basis van de verklaringen van verzoeker vast dat de beoordeling dient te gebeuren in functie van de provincie Dohuk in de KAR. Uit het *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019, die in de beslissing wordt vermeld, en de *“COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 20 november 2019, die in de aanvullende nota van 31 juli 2020 wordt opgenomen, blijkt dat de KAR een zekere mate van stabiliteit kent en efficiënt optredende veiligheidsdiensten heeft. Het terreurgeweld in de KAR komt minder frequent voor dan elders in Irak en het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Daarnaast voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. In de beslissing wordt evenwel besloten dat er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal oordeelt ook terecht dat verzoekers ‘bekering’ reeds werd beoordeeld in het kader van de behoefte aan internationale bescherming op basis van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet en dat deze niet als een ‘persoonlijke omstandigheid’ kan worden aanzien die aanleiding zou geven tot een verhoogd risico op slachtofferschap van het in de KAR aanwezige willekeurige geweld.

2.5.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN